

ΑΝΑΠΟΔΙΑ *

Ἡ κυρία Σεβαστή Δημητριάδου ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν καλὴν φίλην τῆς κυρίαν Χατζηστεφάνου, ἡ ὁποία τὴν ἐχαροποίησε πολὺ.

Δὲν ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς. Τὴν ἐπιστολὴν τῆς φίλης τῆς, τὴν ἀνέγνωσεν ἐκαστὸν φορὰς καὶ τὴν εὗρισκε πάντοτε νέαν καὶ πάντοτε ἀγαπητήν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολὺ ἡγάπα τὴν γραῖαν φίλην τῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἐξεμυστηρεύετο καὶ ἡ ὁποία

* ΣΗΜ. — Εἶνε ἤδη γνωστὴ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ 'Ἡμερολογίου ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐπαιδευτος δεσποινὶς Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου καὶ ἐκ προηγουμένων ἐπιτυχῶν ἐν αὐτῷ δημοσιευμάτων τῆς, καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων τῆς, ἀναγομένων τῶν πλείστων εἰς τὴν διηγηματογραφίαν, εἰς ἣν ἰδιαζόντως ἐπιθίδει, καὶ ἐξ ὧν φιλοξενεῖ ἐκάστοτε καὶ ὁ ἐν Ἀθῆναις περιοδικὸς τύπος. Εἴμεθα βέβαιοι: ὅτι ἰκανοποιούμεν εὐλογον ἀξίωσιν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν γνωρίζοντες αὐτοῖς τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν τῆς λογίας δεσποινίδος διὰ τῆς παρατιθεμένης εἰκόνας, ἣν, παρὰ τὴν μετριόφρονα καὶ ἐπίμονον αὐτῆς ἄρνησιν, κατωρθώσαμεν ἐν τούτοις νὰ ἐκασφαλίσωμεν, ἐπόμενοι εἰς τὴν ἐν τῷ 'Ἡμερολογίῳ καθιερωθεῖσαν καινοτομίαν τῆς εἰκονογραφίσεως τῶν ἡμετέρων συνεργατῶν, ὅσοι ὀπωροδότητε ἐκπροσωποῦσι τὴν σύγχρονον παρ' ἡμῖν λογοτεχνίαν.

ἀφοῦ ἤξευρε τὰ οικονομικὰ ζητήματα καὶ τὰς ἀσημάντους φιλονεικίας τοῦ ἀνδρογύνου, ἤξευρεν ἀκόμη καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς Εἰρηνούλας! διότι ἐκείνη τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, διὰ πρώτην φοράν.

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη αὐτῆ, δὲν ἔκαμεν σήμερον τὴν κ. Σεβαστὴν τόσω φαιδράν.

Τὸ περιεχόμενον τῆς μαγικῆς ἐπιστολῆς, ἦτο τόσω σύμφωνον μὲ τὰς ἐλπίδας καὶ μὲ τὰ ὄνειρα, τὰ ὅποια ἔπλασε διὰ τὴν χρυσομάλλον κεφαλὴν τῆς κόρης τῆς Εἰρήνης, ὥστε . . . ἂν ἡ γραῖα φίλη τῆς ἦτο παροῦσα, θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ θὰ τὴν κατεφίλει.

Κατεφίλει τὴν ἐπιστολήν, ἐν ἀπουσίᾳ τῆς γραψάσης.

Ἀγαπητῆ ἐπιστολή! μὲ πόσα ὀλίγα λόγια, ἔθεμελίωεν τῆς Εἰρήνης τῆς τὴν εὐτυχίαν!

Ὁ βαπτιστικὸς τῆς φίλης τῆς, λαμπρὸς νέος (καὶ τὸ σπουδαιότερον χωρὶς ἀξιώσεις προικὸς), ἤρχετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μὲ τὸν μόνον σκοπὸν νὰ λάβῃ σύζυγον τὴν Εἰρήνην, τὴν ὁποίαν τόσον ἐπῆνει πάντοτε ἡ ἀνάδοχος του.

Ἦρχετο, δηλ. ἦλθε . . . ναί, ἡ φίλη προσεκάλει τὴν φίλην εἰς γεῦμα, διὰ νὰ γείνη ἡ γνωριμία.

Δὲν ἐπρόσεχεν διόλου ἡ ἀγαθὴ γυνὴ διὰ τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἄφινεν ἡ κόρη τῆς. Ἄνησυχεῖ ποτὲ μήτηρ διὰ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ τέκνου τῆς; ἡ ἀνησυχία θὰ ἦτο ἀμφιβολία καὶ ἐκείνη δὲν ἀμφέβαλλε ποτέ.

Ἐσκέπτετο μόνον πῶς ἡ Εἰρήνη θὰ ἐγίνετο ὠραιότερα.

* *

Ἡ Εἰρήνη ἐξύπνησεν ἀργὰ καὶ ἐψιθύριζεν ἓνα τραγουδάκι χαρωπὸ, μέσα ἴστα κάτασπρα δοντάκια τῆς.

Ἡ μήτηρ δὲν τῆς εἶπε τίποτε ἀπὸ τὸ εὐλογητὸν τῆς ἐπιστολῆς περιεχόμενον, ἀλλ' ἐκείνη ἦτο πάντοτε φαιδρά,

ὥστε καὶ ἡ σημερινὴ φαιδρότης της δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἑξαιρέσις.

— Σήμερα, μικρούλα μου, πρέπει νὰ γείνης ὠραία, πολὺ ὠραία, εἶπεν, ἀφοῦ εἰς τὰ δροσερὰ τῆς Εἰρήνης χεῖλη ἔθηκε τὸ πρωϊνὸν φίλημα.

Ἡ Εἰρήνη νυσταγμένη ἀκόμη, ἐμειδιάσεν. Εἶχε δίκαιον νὰ μειδιάσῃ· ἦτο τόσο ὠραία, ὥστε εὔρισκε περιττὸν νὰ γίνῃ ὠραιότερα.

— Θὰ φορέσης τὸ καινούργιο φόρεμά σου καὶ τὰ μαλλιά σου θὰ τὰ γυρίσης σγουρά. Εἰς τὴ μέση σου θὰ βάλῃς τὴν οὐρανιά κορδέλα καὶ θὰ φορέσης τὸ ἄσπρο καπέλο σου μὲ τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα. Ὅχι· φόρεσε τὸ ἀγορίτικο ψάθινο καπέλο ποῦ σοῦ δίδει τόσῳ παιδικῇ ἔκφρασι. Ὅχι· φόρεσε τὸ ἄσπρο· ταιριάζει καλλίτερα μὲ τὴν κάτασπρη ἐνδυμασία σου.

Ἡ Εἰρήνη ἔρριψε περίεργα βλέμματα ἐπὶ τῆς μητρὸς της. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐφρόντιζε τόσον διὰ τοὺς ἱματισμοὺς της.

Ἦρχισεν ὅμως νὰ ἐνδύεται, καὶ ἡ κ. Σεβαστή ἔστειλε τὴν ὑπηρέτριαν ν' ἀνάψῃ ἓνα κερί στὸν ἅγιον Νικόλαο, ποῦ εἶναι προστάτης τῶν ὄρφανῶν.

Ἄναψε τὸ σπιρτολόγο καὶ ἔβαλε τὸν σιδερένιον κύλινδρο νὰ ζεσταθῆ, γιὰ νὰ γείνουν τὰ καλλιτεχνικὰ σγουρά τῆς Εἰρήνης, ποῦ καμμιά δὲν τὰ ἐπιτύγχανε τόσο ὠραία! φιγουρίνι μοναχό.

Ἡ Εἰρήνη σκέφθηκε νὰ ντυθῆ πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ κάμῃ τὰ σγουρά, γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν, ὅταν θὰ φορῆ τὸ φουστάνι της.

Ἐφόρεσε λοιπὸν τὸ ἄσπρο φουστάνι καὶ ἀφοῦ ἔγεινε μικρὴ σκέψι, ἂν πρέπη νὰ φορέσῃ τὴν οὐρανιά ἢ τὴν ἄσπρη Κινέζικη σάρπα ἑστὴ μέση της, ἐφόρεσε τὴν ἄσπρη καὶ σὲ κάθε πτυχῇ ἔβαλε μὲ καρφίτσα μὲ διαμαντάκι.

Κατόπιν ἐκάθησε ἀντικρυ στὸν καθρέπτη τοῦ ἱματιο-

φυλακείου της καὶ μὲ προσοχή, ἤρχισε νὰ γυρίζῃ τὰ μαλλάκια τριγύρω στὸν καυτερό κύλινδρο.

Ἡ κ. Σεβαστή, εἰς αὐτὸ τὸ εὐάρεστον σημεῖον ἀφῆκε τὴν κόρη της καὶ πῆγε νὰ φορέσῃ τὸ φόρεμά της καὶ τὸ καπέλο της.

Ἐνῶ ἀμέριμνη ἐχαμογελοῦσε καὶ συλλογίζονταν : πῶς νὰ φερθῇ περὶ ἀδιάφορα καὶ ἀνήξερα στὸ γαμπρὸ καὶ ἐνῶ συλλογίζονταν ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ μετρήσῃ ἀντίκρου του τῆς χάριαι τῆς Εἰρήνης καὶ ἂν ἡ Εἰρήνη ἔπρεπε νὰ φανῇ ὀμηλιτικὴ ἢ ἄντροπαλὴ (διότι τὸ παμπόνηρο, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἤξευρε νὰ παίξῃ πολὺ ἐπιτυχημένα καὶ τὰ δύο πρόσωπα) . . . ἤκουσε μιὰ φωνὴ βραχνὴ καὶ ἓνα θόρυβο σατανικό.

— Ὑπαγε ἴσῳ μου Σατανᾶ!!! Ἰησοῦς Χριστὸς νικάει!!! ἐψιθύρισε, σταυροκοπούμενη ἡ κ. Σεβαστίτσα καὶ ἔτρεξε τρομαγμένη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Εἰρήνης· ἐνῶ τὸ καπέλο της ἔπεσε καὶ τὸ ἔβαστοῦσαν μόνον ἡ κορδέλαις τοῦ λαιμοῦ.

*
* *

Ἐπάνω ἔστην καθέκλα, ἦτο πεσμένη ἡ Εἰρήνη καὶ ἔκλαιε μὲ ἀναφιλητό.

— Τί ἔχεις κόρη μου; μὴν κλαῖς καλὲ καὶ κοκκινίζουν μάτια σου. Τί ἔπαθες!

Ἡ Εἰρήνη σηκώθηκε καὶ τότε ἡ κ. Σεβαστίτσα ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὸ στῆθός της καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά της, ἐνῶ τὸ καπέλο ποῦ κρέμουνταν πίσω ἔστη βράχι της. ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο εἰς κάθε ἄτακτῃ κίνησι.

Μέσα στὸ ἀναφιλητό ἡ Εἰρήνη κατώρθωσε νὰ διηγηθῇ τὰ συμβάντα : — Ἐνῶ ἐγύριζε τὰ σγουρά, μπῆκε τὸ βαπτιστικό της, ποῦ ἡ μητέρα του δηλ. ἡ μαγεύρισα τοῦ εἶχε δώσει γλύκισμα νὰ φάγῃ. Ἐτρεξε χαρούμενο,

τὴν ἀγκάλιασε, τὴ φίλησε καὶ ἡ Εἰρήνη ἔξαφνα παρετήρησε, πῶς τὸ ἄσπρο τῆς φουστάνι, ἔγινε ὅλο κηλίδες μαυροκίτριναις!! ἀπὸ τῆ σύγχυσίν τῆς ζαλίσθηκε καὶ τὴν καμμένη τὴ μασιὰ, χωρὶς νὰ τὴν κρυώσῃ κομμάτι, τὴν πῆγε στὸ κεφάλι τῆς καὶ τῶρα αὐτὰ τὰ χρυσὰ μαλλάκια ποῦ ἦσαν κατὰ γῆς πεσμένα, ἦτανε τὰ μαλλάκια ποῦ ἄλλοτε τόσῳ καλλιτεχνικὰ ἐστόλιζαν τὸ μέτωπό τῆς.

Καὶ τῶρα μὲ καμμένα μαλλιά, μὲ φουστάνι, ποῦ ἔγεινε καλὸ γιὰ πέταγμα, πῶς θὰ πῆγαινε ὅστῃς κ. Χατζηστεφάνου!

— Σὰν τὴ γλωσσοφάγια ἄλλο κακὸ γιὰ ἓνα σπῆτι δὲν εἶναι. Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσάκκει. Ἔλα μὴν κλαῖς, Εἰρηνάκι μου. Λὲν εἶναι χαμὸς θεοῦ· ἄλλη μέρα πηγαίνουμε.

Αὐτὰ ἔλεγε ἡ κ. Σεβαστίτσα, πνίγουσα σὰν καλὴ μητέρα τὴν ἀπελπισία τῆς, γιὰ νὰ καρδιώσῃ τὴν κόρην τῆς, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε ἓνα γράμμα.

Τὸ γράψιμο καὶ ἡ ἀνορθογραφία (διότι εἶχε ἰδιαιτέρη συμπάθεια ὅσπην περισπωμένη) ἦτανε τῆς κ. Χατζηστεφάνου.

Ἡ κ. Σεβαστίτσα, τὸ ἀνοιξε τὸ γράμμα, ἀφοῦ ἐξέσχισε τὸ φάκελλο μὲ μιὰ φορκέτα τῶν μαλλιών τῆς, καὶ ἄμα τὸ διάβασε ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Κάθε ἐμπόδιο σὲ καλὸ. Ἡ κ. Χατζηστεφάνου σήμερα εἶναι ἀναγκασμένη νὰ λείψῃ καὶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ ἀναβάλουμε τὴν ἐπίσκεψι γιὰ ἄλλη μέρα. Εἶδες, Εἰρήνη μου; Ὅ, τι ὁμως δὲν εἶπε, ἦτο τὸ ὑστερόγραφον «το συγγεσιο αὐτο νὰ το θαιορῖς τελιοιμενω».

Εὐτυχησμένα λόγια! ποῦ ἔκαμαν πάλιν εὐθυμον τὴν κ. Σεβαστίτσα, ἡ ὁποία τότε παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ καπέλου τῆς καὶ τὸ ἀνεκάλυψε, μετὰ πολλὴν ἀναζήτησιν.

Ἡ Εἰρήνη ἐφόρεσε ἓνα τσίτινο φουστάνι καὶ μιὰ κεν-

τημένη μπατιστένια λιλά εμπροστέλα και πήρε ένα μυθιστόρημα για να διαβάσει.

Τώρα που έλειπαν τα μαλλιά και αφού κατώρθωσε να μη φαίνονται τα καμμένα, το μέτωπο της Ειρήνης λευκό και λείο ωμοιάζε μέτωπο αγάλματος και μ' εκείνα τα απλά φορέματα, είχε τόση χαριτωμένη αφέλεια, που έφαινετο τώρα ωραιότερα παρά με το άσπρο φουστάνι, που την έσφιγγε τόσο πολύ.

Η κ. Σεβαστίτσα διάβαζε κ' εκείνη μυθιστόρημα, αλλά δεν ήτο πολύ ευχαριστημένη· διότι εκείνη, ήθελε το μυθιστόρημα να έχει μονομαχίαις μέσα, αυτοκτονίαις, δολοφονίαις, νεκραναστάσεις, κατορθώματα ήρωικά, έρωτας, ζηλοτυπίας, και αν όλα αυτά δεν τα είχε, η κ. Σεβαστίτσα λυπούντανε τον παρὰ που έδωκε.

* *

Είς το σπήτι της κ. Χατζηστεφάνου έγινε άλλο δράμα.

Ο βαπτιστικός της ήτο πολύ ύποπτος και δεν ήθελε το ξυράφι του κουρέως να έγγιση το δέρμα του· παρεκαλεσε λοιπόν ένα κουρέα και του έδωκε τα δικά του ξυράφια, για να τον ξυρίση.

Η ανάδοχος έβλεπε το ρωλόγι της και έλεγε «βιάσου Νίκο».

Έξαφνα σταμάτησε ένα αμάξι και η ανάδοχος πετάχθηκε στα πόδια, λέγουσα : Δεν 'στό είπα, εύλογημένο παιδί, να βιασθής . . . να, έρχονται.

Ο Νίκος έκαμε κίνησιν ταραγμένην και το ξυράφι πήρε πέρα πέρα το κρέας του. Ένω από το αίμα περιχυμένος, έλεγε :

— "Αφησέ με αδερφέ, με σακάτεψες !

Ο κουρέυς απαντούσε :

— Δὲν τὸ καταδέχομαι, ἀφεντικό, νὰ σ' ἀφίσω μισο-
ξουρισμένο. Αὐτὸ ποτὲ δὲν μὲ γένηκε.

Ἡ ἀνάδοχος τὸν ἔβρεξε μὲ νερὸ καὶ τοῦ ἔβαλε ἓνα
χόρτο νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα, ἐνῶ ὁ κουρεὺς ἐξακολου-
θοῦσε τὸ ἔργον του.

Ἡ κ. Χατζηστεφάνου ἔστειλε τῇ δούλᾳ νὰ πάρῃ
λίγο τσιρότο ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο καὶ ἀφοῦ συμβουλευθῆκε
τὸν ἀνεψιὸ τῆς, ἔγραψε ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ποῦ ἔφερε το-
σὴν γαλήνην εἰς τὴν τρικυμίαν τῆς κ. Σεβαστίτσας.

* *
*

Πρὸς τὸ βράδυ, ὁ Νίκος μὲ τὴν ἀνάδοχο, πῆγαν νὰ
κάμουν ἓνα περίπατο στὸ βουνὸ τῆς Μαυρογιαννέσας καὶ
νὰ ἰδοῦν τὸ μνημεῖον τοῦ "Ἑλληνα ποῦ εἶναι ἴσθην κορφὴ
ἐνὸς βουνοῦ, στὴν Ἀσιατικὴ ἀκτὴ, ἀκριβῶς ἀπέναντι
τῶν Θεραπειῶν.

— Νά, βλέπεις Νίκο, ἐκεῖνα τὰ πυκνὰ κυπαρίσσια
ποῦ φαίνονται τόσῳ εὐμορφᾷ ἐκεῖ; εἶναι τὸ μνημεῖον τοῦ
"Ἑλληνα" ποῦ ἦταν καθὼς θέλουν νὰ ποῦν, ὁ πειρὸ με-
γαλοκαμωμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Θὰ πάγω λιγάκι ἐμπρός, γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ καλλι-
τερα . . . ἔρχεσθε;

— Πήγαινε σύ, ἐγὼ γήρασα καὶ γένηκα δυσκολοσά-
λευτη.

Ὁ Νίκος προχώρησε, μὰ ἀντὶ νὰ ἰδῆ τὸ μνημεῖον τοῦ
"Ἑλληνα, εἶδε κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη καστανιά, ἓνα
κοριτσάκι νὰ διαβάζῃ καὶ σιμὰ του ἓνα σκύλλο τῆς Νέας
γῆς πελώριον, νὰ φρουρῇ.

— Νά, ὦραϊο καὶ ἀφελές κοριτσάκι!! συλλογίσθηκε ὁ
Νίκος. Μὲ τί χάρι καὶ ἀπλότητα κτενισμένο! τί σε-
μνὸ ντύσιμο! Τελείωσε! δὲν μ' ἀρέσουν ἡ γυναῖκες ποῦ
τυρανοῦν τόσῳ τὸν ἑαυτὸν τους γιὰ τὸ συρμό.

Τὸ κοριτσάκι, ἅμα ἤκουσε τὸ σκύλο νὰ γαυγίζει, ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ Νίκο καὶ κατακοκκίνησε, ἐνῶ ἔλεγε ἐντροπαλά :

— Ἐδῶ Μάξ ! σῶπα Μάξ . . .

— Τί ντροπαλὸ κοριτσάκι ! !

— Αὐτὸς ὁ νέος ἔχει ἐξωτερικὸ πολὺ εὐγενικὸ καὶ φαίνεται στρατιώτης, μὲ πολιτικὰ φορεμένους. Ἀπαράλλακτος σὰν τὸν ἥρωα αὐτοῦ τοῦ μυθιστορήματος ! τίποτε δὲν τοῦ λείπει οὔτε ἡ πληγὴ τῆς παρεΐας, ποῦ πῆρε ἀπὸ χέρι ἐχθρικό, τὸ ὁποῖον ὅμως θὰ ἐνέκρωσε βέβαια μὲ καμιά σπαθιά. Πῶς μ' ἀρέσουν οἱ στρατιωτικοί, ἢ τουλάχιστον ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, ποῦ ἡ ζωὴ τους κρύφτει ἐπισόδια ἡρωικά.

Τί μυστήριο συγκινητικὸ νὰ διηγῆται ἄρα γε ἡ ἄφρων αὐτὴ πληγὴ ! !»

Ἡ κ. Χατζηστεφάνου βαρέθηκε νὰ φυλάγῃ τὸ βαπτισμικὸ της καὶ ἔτρεξε κατόπι του. Ἐφθασε ἀσθμαίνουσα καὶ ἐνῶ ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, εἶδε τὸ κοριτσάκι καὶ εἶπε μὲ ἀπορία καὶ χαρὰ, ἀλλὰ καὶ μὲ ὀλίγη ἀνησυχία :

— Εἰρηνούλα, καλησπέρα !! ἡ μαμὰ καλὰ εἶνε; Νίκο, ἡ δεσποινὶς Δημητριάδου—ὁ κ. Νίκος Κορώνας.

Ἡ Εἰρήνη ὑπέκλινε καὶ ὁ Νίκος ἐθαύμαζε τὴν χαριτωμένη ἀπλότητά της, ἀλλὰ πολὺ ἀνησυχοῦσε διὰ τὴν πληγὴν, ἡ ὁποῖα ἦτο σὰν μπάλωμα στὸ πρόσωπό του καὶ τὸν ἀσχήμεζε τόσῳ πολὺ.

— Θὰ καθίσῃς ἀκόμα Εἰρηνούλα :

— Ὅχι θὰ φύγω τώρα—ἐμπρὸς Μάξ.

— Σὲ συνοδεύομεν.

— Ἐχω μισανοικτὴ τὴν θύρα τοῦ κήπου, διότι ἦλθα ἀπὸ 'κεῖ. Ἡ μητέρα θὰ χαρῆ πολὺ ἂν σὰς ἰδῇ.

Ἡ Εἰρηνούλα πέρασε ἐμπρὸς, γιὰ νὰ δείξῃ τὸ δρόμο καὶ ὁ Νίκος ἔλεγε ἵστῆ νουνά του :

—Νουνά, εἶμαι ἐρωτευμένος, ὄχι μὲ καμμιά ἄλλη
χάρι της, ὅσω μὲ τὴν σεμνὴ ἀπλότητά της!!!

Τὸ βράδυ, ἐδείπνησαν ὅλοι μαζί, σὰν μιὰ οἰκογένεια
καὶ ἡ Εἰρηνούλα ἐθαύμαζε τὴν πληγὴν, ἀλλὰ καὶ ἐζή-
λευε «μήπως τὴν ἐπῆρε γιὰ καμμιά ἄλλη ἥρωίδα τῆς
ζωῆς του».

Ἡ κ. Σεβαστίτσα, κατ' ἀρχὰς πολὺ ταραχθῆκε καὶ
δὲν ἔπαυσε νὰ ρίπτῃ βλέμματα στὸ φόρεμα τῆς Εἰρήνης,
μὰ ὕστερα ἄμα ἤκουσε ἀπὸ τῆς κ. Χατζηστεφάνου, ὅτι
«τὸν ἐμάγευσε ἰδίως ἡ ἀπλότης» ἠσύχασε καὶ εὐλόγησε
τὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα τόσω τὴν ἐτάραξαν.

*
* *

Ἄφοῦ ἔγεινε ὁ γάμος, ὁ Νίκος διηγήθη 'στὴν Εἰρήνην
τὸ περιστατικὸν τοῦ ξυραφιοῦ· ἐκείνη ἐγέλασε πολὺ μὰ...
δὲν διηγήθηκε τὸ κάψιμο τῶν μαλλιῶν. Δὲν ἤθελε νὰ
χάσῃ τὴν καλὴν ἰδέα του.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1893.

ΑΔΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

